

1 TRANSCRIPTION CONVENTIONS

The following conventions are used for the conversations that are included in the core corpus (*kärnkorpusen*) of the research project “Grammar in conversation: A study of Swedish” (*Samtalsspråkets grammatik*). The conventions are adapted with some changes from Ochs, Schegloff & Thompson, 1996, pp. 461–465; cf. Atkinson & Heritage, 1984; Sacks, Schegloff & Jefferson, 1974; and, for Swedish, Lindström, 1997, 1999). Two important differences between these conventions and the ones cited above are that:

- capital letters are neither used in the beginning of turns nor for new turnconstructional units;
- only the vowel is underlined in syllables that are stressed or otherwise emphasized.

1. Temporal and sequential relationships

- [Separate left square brackets, one above the other on two successive lines with utterances by different speakers, indicates a point of overlap onset.
-] Separate right square brackets, one above the other on two successive lines with utterances by different speakers, indicates a point at which two overlapping utterances both end, where one ends while the other continues, or simultaneous moments in overlaps which continue.
- = Equal signs come in pairs - one at the end of a line and another at the start of the next line or one shortly thereafter. They are used to indicate two things.
- (1) If the two lines connected by equal signs are by the same speaker, then there was a single continuous utterance with no break or pause, which was broken up in order to accommodate the placement of overlapping talk.
- (2) If the lines connected by two equal signs are by different speakers, then the second followed the first with no discernable silence between them or was “latched” to it.
- (0.5) Numbers in parentheses indicate silence, approximately represented in tenths of a second. Silences may be marked within an utterance or between utterances.
- (.) A dot in parentheses indicates a “micropause,” hearable but not readily measurable, ordinarily less than 2/10 of a second.

2. Aspects of speech delivery, including intonation

- . The punctuation marks are not used grammatically, but to indicate intonation. The period indicates a falling, or final, intonation contour, not necessarily the end of a sentence. Similarly, a question indicates rising intonation, not necessarily a question, and a comma indicates “continuing” intonation, not necessarily a clause boundary. The inverted question mark indicates a rise stronger than a comma but weaker than a question mark.
- ?
- ,
- ¿

- :: Colons are used to indicate the prolongation or stretching of sound just preceding them. The more colons the longer the stretching. On the other hand, graphically stretching a word on the page by inserting blank spaces between the letters does not necessarily indicate how it was pronounced; it is used to allow alignment with overlapping talk.
- A hyphen after a word or part of a word indicates a cut-off or self interruption, often done with a glottal or dental stop.
- nej Underlining is used to indicate some form of stress or emphasis either by increased loudness or higher pitch.
- NEj Especially loud talk may be indicated by upper case.
- ° The degree sign indicates that the talk following it is markedly quiet or soft.
- °kom° When there are two degree signs, the talk between them is markedly softer than the talk around it.
- Combinations of underlining and colons are used to indicate intonation contours, as follows:
- Nä: If the letter(s) preceding a colon is underlined then there is an inflected *falling* intonation (you can hear the pitch turn downward).
- Ja: If a colon is itself underlined then there is an inflected *rising* intonation contour (i.e. you can hear the pitch turn upward).
- ↑ ↓ The up and down arrows mark sharper rises or falls in pitch than would be indicated by combinations of colons and underlining, or may mark a whole shift, or resetting, of the pitch register at which the talk is reproduced.
- > <
< >
< The combination of “more than” and “less than” symbols indicates that the talk between them is compressed or rushed. Used in the reversed order, they can indicate that a stretch of talk is markedly slower or drawn out. The “less than” symbol by itself indicates that the immediately following talk is “jump started,” i.e. sounds like it starts with a rush.
- hh Hearable aspiration is shown where it occurs in the talk by the letter “h” - the more h’s, the more the aspiration. The aspiration may represent breathing, laughter, etc.. If it occurs inside the boundaries of a word, it may be enclosed in parentheses to set it apart from the sounds of the word (as in the word shown below). If the aspiration is an inhalation, it is shown with a dot before it (usually a raised dot).
- \$ Smile voice is sometimes indicated with a \$ sign.

3. Other markings

- ((coarse)) Double parentheses are used to mark transcriber's descriptions of events, rather than representations of them. Thus ((creaky voice)),? ... and the like.
- (på't över) When all or part of an utterance is in parentheses, or the speaker identification is, this indicates uncertainty on the transcriber's part, but represents a likely possibility.
- () Empty parenthesis indicate that something is being said, but no hearing (or in some cases), speaker identification can be achieved.
- (du)/(nu) two parentheses separated by a slash represent alternative hearings of the same strip of talk.

The core of this set of notational conventions was first developed by Gail Jefferson. It continues to evolve and adapt to the work of analysis, the developing skill of transcribers, and changes in technology.

Works Cited

Lindström, Anna, (1997). *Designing social actions: Grammar, prosody, and interaction in Swedish conversation*. Unpublished doctoral dissertation, Department of Sociology, University of California, Los Angeles, Los Angeles.

Lindström, A. (1999). *Language as social action: Grammar, prosody, and interaction in Swedish conversation*. (Skrifter utgivna av Institutionen för nordiska språk, Uppsala universitet 46.) Diss. Uppsala.

Sacks, Harvey, Schegloff, Emanuel A. & Jefferson, Gail, (1974). A simplest systematics for the organization of turn-taking for conversation. *Language*, 50. 696–735.

Ochs, Elinor, Schegloff, Emanuel A. & Thompson, Sandra A. (Eds.), (1996). *Interaction and grammar*. Cambridge.

2 RIKTLINJER FÖR TRANSKRIPTION AV ENSKILDA ORDFORMER

Riktlinjerna innebär en kompromiss mellan tydlighet och fonetisk trohet samtidigt som man undviker alltför stor diskrepans mellan hörintryck och synbild. Fonetisk finvariation, där varianterna ibland står i komplementär distribution och alltså är förutsägbara, är det för vårt ändamål knappast försvarligt att återge. Genomgående är det frågan om en motsättning mellan skriftspråksformen och större eller mindre avvikelser från den.

Den första principen är att om den talande använder den standardspråkliga skriftformen transkriberas denna. Dvs. artikulerar man alla fonem i *talade, skrutit, huset, med, tidig, hemskt, är* skriver man som här angivet.

En andra princip är att ord som enligt SAOL senaste upplagan kan skrivas isär, skrivs isär, alltså *över huve taget, framför allt, i ställe, i går, i dag*. Skälet är att det är lättast att vara konsekvent med den utgångspunkten och att alla ord i flytande tal normalt går i varandra och att det alltså är vanskligt att på oklara grunder särskilja vissa och hopskriva andra enskilda ord. Särskriv alltså också *de e, dä ä, ja a* 'jag har'; ej bara *de, dä, ja* även om orden fonetiskt smält samman i talströmmen.

Några i tal mycket vanliga förbindelser skrivs som följer (såvida de inte uttalas ortoepiskt):
hörru (du) 'hör du (du)', *serru/sörru* 'ser du', *vettu* 'vet du'
vadå, vardå, närdå, hurdå (frågeord + *då*).

Vidare

ha ru 'har du', *ha re* 'har det, ha det', *ha rom* 'har dom'
va ru 'var du', *va re* 'var det, va det', *va rom* 'var dom'
ä ru, e ru 'är du', *ä re, e re* 'är det', *ä rom, e rom* 'är dom'
ska ru 'ska du', *ska re* 'ska det', *ska rom* 'ska dom'

I alla övriga fall skrivs *-r* och *d-* ut oavsett realisationen. Det gäller alla sekvenser där en oftast obetonad vokal, ibland följt av *r*, föregår ett (obetonat) ord med initialt *d*, t.ex. *du, dej, dom, de(t), den, då*.

Det gäller

presensformer, t.ex. *följer du mä, ja kallar de slottet, å då står den där;*

preteritum, t.ex. *vi kalla de slottet, tänkte du de, bodde dom där då;*

infinitiv, t.ex. *när kan vi gå då, var ska ja sätta den;*

imperativ, t.ex. *vänta du, titta då;*

supinum, t.ex. *vi har kalla de för slottet;*

vissa andra verbformer, t.ex. *la de, sa du, ba dej om;*

vissa andra ordförbindelser, t.ex. *nu då, då du, när de, för dom, där då, ja då, nej då, nä då.*

I mellansvenskt talspråk faller ändelse-*r*, och kanske särskilt presens-*r*, i ställning framför annan konsonant, men inte då nästa ord börjar på vokal. När följande ord börjar på dental, sammanfaller ofta *r* med denna till en supradental. [r] står alltså här i komplementär distribution med Ø. Denna variation beaktar vi inte utan skriver *kommer ut, kommer fram, kommer dit, granar på tomten, granar där borta, granar å tallar* oavsett om och hur *r* artikuleras. Vi klarar säkert att skilja på *vänta på mej* (imperativ) och *han väntar på mej* (pres.).

Det följande är en exempelsamling på hur (typer av) ordformer bör behandlas i transkriptionerna. Den skulle kunna göras betydligt mera omfattande men man bör utifrån den kunna sluta sig till hur likartade ord transkriberas.

<u>Skrift</u>	<u>Tal</u>	<u>Transkription</u>
pratade	prata	prata
stod	stog/sto	stog/sto
pratad	prata	prata
jag har pratat	ja ha prata	ja har prata
varit	vari	vari
vilja	villa	villa
sjukhuset	sjukhuse	sjukhuse
det	de/dä	de/dä
mycket	mycke	mycke
litet	lite	lite
flickor	flicker	flicker
vad (pron.)	va	va
var (verb)	va	va
var (adverb)	va	var
har	ha	har
har du	ha ru	ha ru
är	e/ä	e/ä
när	nä	när
nej	nej/nä/näe/näej/nähä	nej/nä/näe/näej/nähä
mig	mej/me/mä	mej/me/mä
dig	dej/de/dä	dej/de/dä
sig	sej/se/sä	sej/se/sä
till	ti/te	ti/te
tillbaka	tibaka/tebaka	tibaka/tebaka
vid (prep.)	vi/ve	vi/ve
med	me/mä	me/mä
för	fö	för
blir	bir	blir
blev	ble	ble
göra det	göra't	göra't
såg det	såg'et	såg'et
såg honom	såg'en	såg'en
såg henne	såg'na	såg'na
har inte	ha'nte/har'nte	ha'nte/har'nte
tänker inte	tänke'nte/tänker'nte	tänke'nte/tänker'nte
ju inte	ju'nte	ju'nte
hör du du	hörru (du)	hörru (du)
ser du	serru/sörru	serru/sörru
vet du	vettu	vettu
ja	ja/jaa/aa/a/jaha	ja/jaa/aa/a/jaha
jag	ja	ja
i dag	ida	i da
i morgon	imorrn/imorrn	i morron/i morrn
bara	ba	ba

tidig
tidigt
tidigare
något
någon
några
någonstans
sådan
sådant
sådana
förmodligen
säger
alltså
hemskt
och
att
vilken
vilket
vilka

tidi
tidit
tidiare
nåt/nå
nån
nåra/na
nånstans
sån
sånt
såna/sna
förmodlien
säjer
alltså/asså
hemst
å
å/te
vicken
vicke/vicket
vicka
och-ö
du-e
att-ä

tidi
tidit
tidiare
nåt/nå
nån
nåra
nånstans
sån
sånt
såna
förmodlien
säjer
alltså/asså
hemst
å
å/te
vicken
vicke/vicket
vicka
och: öh
du: eh
att eh